

Chương 114: Giải Cứu Olivia Lanze (3) - Lên Kế Hoạch

(Số từ: 3835)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:39 PM 13/09/2025

Tôi ghi nhớ những thông tin quan trọng mà tôi tin là cần thiết trong thế giới Xem Trước rồi quay trở lại thực tại. Việc Olivia bị giam giữ hơn một tháng đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ thất bại ngay cả khi cố gắng cứu cô ấy với những gì đã dự tính. Trong khoảng thời gian đó, Olivia sẽ trở nên suy sụp hoàn toàn sau khi phải chịu đựng những màn tra tấn và các liệu pháp ma thuật không ngừng nghỉ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi cuối cùng sẽ thất bại, dù tôi không hiểu tại sao.

Lựa chọn 100 điểm đã cho tôi thấy sự kiện mấu chốt dẫn đến thất bại của chúng tôi, nhưng nó không đưa ra lý do tại sao chúng tôi lại thất bại.

Nó quá mơ hồ.

Tôi phải thử lại một lần nữa.

"Hàa..."

Tôi chọn ngay lựa chọn Xem Trước 200 điểm.

Tôi đã xác nhận thất bại của mình bằng lựa chọn 100 điểm, vì vậy tôi hy vọng sẽ có thể sử dụng lựa chọn 200 điểm để tìm ra manh mối về lý do chúng tôi thất bại.

Lựa chọn 200 điểm cho tôi thấy một đoạn hội thoại ngắn.

Ngày đó là khoảng 16 giờ chiều Chủ nhật, ngày 24 tháng 5, năm 323 theo Lịch Đế quốc.

Đây sẽ là ngày hôm sau.

Đó là một nơi tôi quen thuộc—phòng sinh hoạt câu lạc bộ của 'Grace'. Tất cả các thành viên trong câu lạc bộ—bao gồm cả tôi—đều đang ngồi thành một vòng tròn.

"Khi tôi hỏi liệu mình có thể nói chuyện riêng với hội trưởng một lát không... thì tôi được phép."

Olivia đang học năm thứ năm, nhưng cô ấy đã nghỉ một năm để làm công việc tình nguyện liên quan đến Nhân Ma Đại Chiến. Vì vậy, Ceres dường như rất tôn trọng khi nói về hội trưởng.

"Tuy nhiên... Bầu không khí rõ ràng là rất kỳ lạ. Cô ấy có một vẻ mặt rất căng thẳng. Tôi nghĩ cô ấy đang che giấu điều gì đó. Giống như một điều gì đó mà cô ấy không thể nói ra khi có mặt

đoàn trưởng ở đó. Tôi đã nhiều lần yêu cầu ông ấy để chúng tôi nói chuyện một mình, nhưng có vẻ như ông ấy không cho phép cô ấy rời khỏi tầm mắt dù chỉ một giây."

Có vẻ như Ceres van Owen đã ghé qua trụ sở của Thần Điện Hiệp Sĩ để tìm hiểu tình hình. Cô đã gặp cả Olivia và đoàn trưởng. Tuy nhiên, Olivia không thể nói bất cứ điều gì vì đoàn trưởng luôn ở gần họ.

"Đoàn trưởng nói rằng con gái ông ấy đã quyết định rời Temple, vì vậy ông ấy chỉ đang tôn trọng quyết định của cô ấy thôi."

Chắc chắn là đáng ngờ nhưng nó không phải là một sự xác nhận. Olivia không thể nói bất cứ điều gì bất thường; cứ như thể cô ấy đã bị bịt miệng.

Ceres đã đến thẳng chỗ họ nhưng không thể có được câu trả lời chắc chắn cho những nghi ngờ đó. Cô có những hoài nghi nhưng không chắc chắn. Sẽ là không thể kiến nghị để đưa Olivia trở lại mà không có bất kỳ bằng chứng xác thực nào.

Vậy là mọi chuyện cứ thế kết thúc mà không có gì xảy ra ư? Ngay cả khi chúng tôi gặp lại Olivia, cô ấy cũng sẽ không thể cầu cứu vì đoàn trưởng luôn giám sát cô ấy đúng không?

"Trước hết, tôi đã đến gặp các giáo viên... nhưng họ nói với tôi rằng sẽ mất một chút thời gian vì họ phải họp khoa trước đã."

Vì các học viên đã thất bại, liệu các giáo viên cũng thất bại nốt không?

Sau khi màn Xem Trước kết thúc, đầu tôi càng đau hơn khi quay trở lại thực tại.

Olivia không thể nói chuyện một cách tự do. Tôi biết rằng cô ấy sợ Riverrier Lanze đến chết chỉ bằng cách nghe lén cuộc trò chuyện giữa cô ấy và ông ta. Chúng tôi không thể biến những nghi ngờ đó thành sự thật. Vì vậy, khi biết chuyện gì đã xảy ra sau đó, tôi hiểu rằng chúng tôi sẽ không thể cứu Olivia.

Tuy nhiên, nếu mọi chuyện là như vậy, tôi không biết phải làm gì nữa. Các giáo viên sẽ phải họp khoa, vì vậy sẽ mất một thời gian trước khi họ có thể hành động.

‘Liệu mình có nên xem màn Xem Trước 500 điểm không?’

Lựa chọn 100 điểm cho thấy chúng tôi sẽ thất bại, và lựa chọn 200 điểm cho thấy ngay cả khi chúng tôi đến gặp Olivia Lanze và cố gắng nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ quá sợ hãi để nói bất cứ điều gì.

‘Liệu lựa chọn 500 điểm sẽ cho mình thấy điều gì đó mang tính quyết định hơn không?’

Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng tôi quyết định sử dụng lựa chọn 500 điểm.

[Bạn đã dùng 500 Điểm Thành Tích.]

Tôi đã ngay lập tức tiêu hết 800 Điểm Thành Tích.

Chỉ cần tôi có thể cứu được Olivia Lanze, thì điều đó không thành vấn đề. Hơn nữa, tôi sẽ nhanh chóng kiếm được thêm điểm thôi.

Xin đừng là thứ gì đó mơ hồ, mà hãy là một điều gì đó chắc chắn.

Đó là ngày 3 tháng 6, năm 323 theo Lịch Đế quốc, khoảng 17 giờ chiều. Tức là 2 tuần kể từ bây giờ.

Trước mắt tôi hiện ra một nơi tôi không quen thuộc. Nó trông giống như một phòng họp, và dường như có một nhóm người đang ngồi quanh một chiếc bàn lớn—có khoảng 20 người. Tôi tự hỏi những người đó là ai, nhưng rồi tôi thấy hai gương mặt quen thuộc trong số họ.

Ông Epinhauser và ông Mustrang.

Tôi biết những gì tôi đang thấy.

Đó là cuộc họp khoa của Lớp Royal. Có một giáo viên của mỗi lớp, hiệu trưởng, nhiều giáo viên trợ giảng khác nhau, và thậm chí cả các giáo viên cấp điều hành cũng có mặt.

-Râm!

"Điều này thật vô lý!"

Một người nào đó giận dữ hét lên. Đó là một người phụ nữ. Tôi không biết cô ấy là ai.

"Tôi chắc chắn Olivia đang gặp chuyện gì đó! Không phải cô ấy đã từ chối yêu cầu thăm hỏi cá nhân rồi sao? Nếu không có chuyện gì, tại sao cô ấy lại từ chối? Những học viên khác cũng nói rằng Olivia trông rất tệ khi họ gặp cô ấy, vì vậy chắc chắn có chuyện gì đó đang xảy ra!"

Hiệu trưởng của Lớp Royal, người trông già hơn cô ấy một chút và ngồi ở đầu bàn, thờ dãi đáp lại lời thốt ra đầy bức bối của cô ấy.

"Không phải chúng tôi không biết điều đó. Cô Sabrina cũng biết điều này mà. Quyết định của Hội đồng chung Temple đến đủ nhanh... Không còn gì mà Temple có thể làm vào lúc này. Vụ việc này đã nằm trong quyền hạn của Cục Điều tra. Tuy nhiên... Tôi tự hỏi liệu chúng ta có thể điều tra đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ mà không có bất kỳ bằng chứng nào không... Tình hình này quá mơ hồ."

‘Chuyện gì đã xảy ra?’

"Chỉ một ngày... Thật đấy. Nếu nó chỉ sớm hơn một ngày thôi... Không, nếu tôi chỉ chú ý hơn một chút đến những lo lắng của cô ấy sớm hơn..."

Người giáo viên mà tôi đoán là giáo viên chủ nhiệm của Olivia, cuối cùng bắt đầu khóc—nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt.

Tôi không biết tại sao, nhưng phản ứng của Temple đã bị trì hoãn do một vài cuộc họp.

Chắc chắn có điều gì đó không ổn.

Cô ta có ý gì khi nói chỉ sớm hơn một ngày thôi? Điều đó có nghĩa là gì?

"Thật không may, Olivia Lanze không còn là một học viên của Temple nữa. Chúng ta không thể làm gì được."

Chỉ sau khi nghe những lời đó, tôi mới cảm thấy như mình có thể ghép các mảnh ghép lại với nhau.

Olivia Lanze đã bỏ học vào ngày hôm trước, vì vậy Temple mất hết mọi lý do để làm bất cứ điều gì về tình hình của Olivia Lanze.

Ông ta có thể đã cảm thấy có điều gì đó và nhanh chóng buộc cô ấy chính thức bỏ học, nói với quan chức của Temple rằng, “Mấy người là ai mà dám đưa con gái tôi đi? Con bé thậm chí không còn là học viên của Temple nữa.”

Nếu Hội đồng chung đi đến kết luận sớm hơn vài ngày, khoa đã có thể làm được điều gì đó, nhưng chỉ một ngày duy nhất đã cản trở mọi thứ. Họ cũng có thể đã thông báo trước cho văn phòng hành chính rằng Olivia Lanze có thể bất ngờ bỏ học và họ nên hoãn xử lý vụ việc của cô ấy lại một ngày.

Tôi đã không lãng phí 800 điểm đó.

Bây giờ tôi biết chắc chắn vấn đề nằm ở đâu.

Ceres van Owen đã có thể gặp Olivia sớm, nhưng cô ấy không thể nói bất cứ điều gì vì Riverrier ở đó. Có thể là vì cô ấy sợ ông ta, nhưng cũng có nhiều lý do khả thi khác.

Xét đến các liệu pháp ma thuật khác nhau dường như đã được thực hiện trên người Olivia, có khả năng một trong số chúng đã ngăn cô ấy nói.

Sau đó, hội trưởng hội học sinh sẽ nhờ các giáo viên giúp đỡ.

Tuy nhiên, họ phải thận trọng để không hành động chống lại Thần Điện Hiệp Sĩ mà không có bất kỳ bằng chứng nào, vì vậy họ đã tranh luận xem có nên gửi cho họ một yêu cầu chính thức để giao Olivia hay không.

Sau khi Temple cuối cùng quyết định hành động, Olivia Lanze không còn là học viên của Temple nữa.

Điều này dẫn đến việc Temple không thể can thiệp vào cuộc sống cá nhân của Olivia Lanze. Phần còn lại thuộc về quyền hạn của Cục Điều tra—và rõ ràng là họ không hề có bất kỳ hành động nào.

Cuối cùng, đoàn trưởng dường như đã thất bại trong việc tẩy não hoặc khuất phục Olivia, vì vậy ông ta đã không đạt được mục tiêu của mình.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy, sẽ có một kết cục thảm khốc cho tất cả mọi người.

Sau bữa tối, Adriana gọi tôi.

"Đi thôi, hậu bối."

"Vâng."

Đánh giá qua vẻ mặt của cô nàng, có vẻ như mọi thứ đã diễn ra theo đúng kế hoạch của chúng tôi. Sau bữa tối, tất cả các thành viên—trừ những người chưa trở về Temple—đều đã tập trung trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ của Grace.

Tất cả những người ngồi một bên dường như đã đọc bức thư, vì họ có vẻ mặt nghiêm nghị, cứng đờ.

"À... Cậu nói tên là Reinhardt đúng không?"

"Phải."

Ceres van Owen, hội trưởng hội học sinh và là hội phó câu lạc bộ, nhìn tôi với một biểu cảm có phần khó xử. Cô ấy dường như không chắc chắn liệu tôi có thể ở lại hay không.

"Hmm... Đúng rồi. Tôi được biết là cậu đã đến thăm hội trưởng. Lại đây, ngồi đi."

Có vẻ như cô không muốn đuổi tôi ra vì cô nhận ra rằng tôi đã đến thăm Olivia, người học cùng khóa với mình. Cô có lẽ bằng cách nào đó đã nhận ra rằng tôi có chút lo lắng về cô ấy vì một lý do nào đó.

Trước mặt cô là bức thư nặc danh tôi đã viết.

Ceres vẫy bức thư của tôi trước đám đông đang im lặng.

"Nếu đây là một trò đùa, thì nó quá vô vị... Tuy nhiên, dù nhìn thế nào, đây cũng không phải là một trò đùa."

"Nó nói gì vậy?"

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Những người đã biết—cũng như những người chưa biết—đều có vẻ mặt u ám như thể họ đang tự hỏi liệu có chuyện gì tồi tệ đã xảy ra không.

"Có thể có một số người trong số mọi người chưa biết, nhưng đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ đã đích thân đến Temple và đưa hội trưởng đi cùng ông ấy."

"Th-thật sao? Ông ta đích thân đến ư?"

"Phải, lúc đó quá sớm, nên tôi không thể tự mình nhìn thấy, nhưng tôi nghĩ một vài người đã thấy."

Vào thời điểm đó, chỉ có bạn cùng lớp của cô ấy mới biết rằng Olivia Lanze đã đi rồi. Thật hợp lý khi những người khác đều có vẻ khá bối rối.

"Và bức thư này nói rằng đoàn trưởng sẽ làm điều gì đó rất khủng khiếp với cô ấy. Gì đó như... tra tấn."

Tra tấn.

Họ không thể không ngạc nhiên khi một từ kinh khủng như vậy lại thốt ra từ miệng của phó hội trưởng.

Việc đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ đưa con gái nuôi của mình đi vào sáng sớm như thể bắt cóc cô ấy đã đủ đáng ngạc

nhiên, nhưng bây giờ lại có một bức thư nặc danh nói rằng ông ta đang tra tấn con gái mình.

"Gì... Gì mà vô lý vậy?"

"Phải..."

"Ai lại bày ra trò đùa như vậy chứ?"

Vì vậy, phản ứng của những người khác khá tiêu cực là điều không thể tránh khỏi.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên hỗn loạn. Với tất cả những câu chuyện không thể tin được đó cùng ập đến, điều đó là hoàn toàn tự nhiên.

"Nào, nào, bình tĩnh lại đi."

Ceres trấn an những người khác và dồn thêm sức mạnh vào ánh mắt của mình.

"Đây là một trò đùa ác ý cũng như một sự xúc phạm to lớn đối với đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ."

Nghe những lời đó, cả Adriana và tôi đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Việc họ nghi ngờ tính xác thực của bức thư là điều hiển nhiên, nhưng chứng kiến nó xảy ra ngay trước mắt khiến chúng tôi nhận ra rằng việc bị bắt có thể vượt xa mức độ rắc rối.

".....Tuy nhiên, bất kể bức thư có nói sự thật hay không, thực sự đã có người nhìn thấy hội trưởng bị đoàn trưởng đưa đi vào sáng

nay—những người đi tập luyện vào buổi sáng đã nhìn thấy rất rõ."

Có vẻ như Ceres đã được những người thực sự chứng kiến sự biến mất của Olivia thông báo.

"Một điểm chung khác trong lời kể của họ là hội trưởng đã bị đoàn trưởng đánh đập. Họ nói rằng cô ấy dường như đang bị lôi đi một cách thô bạo."

Olivia đã bị đoàn trưởng đánh đập. Không chỉ có Adriana và tôi nhìn thấy điều đó. Dường như chắc chắn rằng đoàn trưởng thực sự đã sử dụng bạo lực với chính con gái nuôi của mình. Chỉ riêng điều đó thôi đã khiến mọi người ngạc nhiên.

"Tôi không quan tâm ai đã viết bức thư hay ai đã mang nó đến đây; tôi tin rằng chúng ta cần phải đảm bảo rằng hội trưởng hoàn toàn an toàn."

Ceres dường như tin rằng nội dung bức thư là sai sự thật, nhưng cô ấy có vẻ chắc chắn rằng đoàn trưởng sẽ làm bất cứ điều gì để sửa chữa hành vi từ bỏ đức tin của mình của cô ấy.

Việc ông ta sẵn sàng sử dụng bạo lực đối với con gái nuôi của mình đã được xác nhận.

Ông ta có thể sẽ không tra tấn cô ấy, nhưng Riverrier Lanze có thể sẽ làm điều gì đó quyết liệt để sửa lại suy nghĩ của đứa con ngỗ ngược của mình.

Adriana và tôi không cần phải nói bất cứ điều gì để làm cho bức thư có vẻ đáng tin hơn. Ceres đã quyết định tự mình kiểm tra mọi thứ.

"Tôi sẽ đi kiểm tra cô ấy vào ngày mai. Tôi sẽ nói cho mọi người biết nếu cô ấy ổn hay không, vì vậy hãy cẩn thận cho đến lúc đó."

Trời đã muộn, vì vậy sẽ rất khó để đến thăm cô ấy. Vì vậy, Ceres quyết định đến thăm trụ sở của Thần Điện Hiệp Sĩ vào chiều mai, như tôi đã thấy.

Đánh giá theo tình hình, cả Adriana và tôi đều không cần phải nói bất cứ điều gì vì Ceres đã đi đến kết luận mà chúng tôi mong muốn.

Đó là con đường dẫn đến tương lai mà tôi đã thấy.

Ceres sẽ tự mình đến trụ sở của Thần Điện Hiệp Sĩ, trở về với những câu hỏi chưa được giải đáp. Cô có những nghi ngờ nhưng không có bằng chứng rõ ràng. Đoàn trưởng sẽ cho phép cô gặp Olivia, nhưng ông ấy sẽ không cho phép họ ở riêng trong cùng một phòng.

Tôi không chắc liệu cô có thể huy động hội học sinh để gặp Olivia sau đó hay không. Có khả năng rất cao là họ đã không được gặp.

Khoảnh khắc Ceres trở về tay không, tôi sẽ phải nghĩ về những biện pháp khác để bảo đảm bằng chứng, một phương pháp sẽ cung cấp câu trả lời tuyệt đối.

Tôi đã phải nghĩ ra một phương pháp khác vì tôi đã xác nhận rằng chúng tôi có thể gặp Olivia nhưng chúng tôi sẽ không thể tìm thấy bất cứ điều gì đáng chú ý, điều mà tôi, tất nhiên, nghĩ là kết quả của việc đã nhìn thấy tương lai. Bởi vì tôi đã thấy rằng mọi thứ không diễn ra tốt đẹp, tôi có thể suy ra rằng đoàn trưởng chỉ cho phép chúng tôi gặp cô ấy một lần.

Điều đó có nghĩa là chúng tôi chỉ có một cơ hội duy nhất để gặp Olivia.

Olivia cũng sẽ không thể nói bất cứ điều gì vì đoàn trưởng ở bên cạnh cô ấy hoặc vì họ đã sử dụng một số phép thuật để buộc cô ấy phải im lặng. “Hội phó, tôi nghĩ chúng ta nên cân nhắc một điều.”

Khi tôi đưa ra ý kiến của mình, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về tôi. Khoảnh khắc tôi mở miệng, họ có thể đã nghi ngờ rằng chính tôi là người đã viết bức thư, nhưng đã đến lúc phải đứng ra.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy, mọi thứ sẽ kết thúc một cách tồi tệ.

"Một điều? Ý cậu là sao?"

"À... Tôi không biết rõ về cô ấy, nhưng hội trưởng có rất sợ đoàn trưởng không?"

Trước câu hỏi của tôi, Ceres khẽ gật đầu.

"Hmm... Mặc dù hội trưởng là học viên năm thứ năm, nhưng cô ấy là đàn chị, vì vậy các học viên năm thứ sáu có thể biết nhiều hơn về cô ấy so với tôi."

Olivia chỉ sống cùng với các đàn em của mình vì cô ấy đã đi vắng một năm. Vì lý do đó, các học viên năm thứ sáu có thể biết nhiều hơn về cô ấy.

Tất nhiên, chúng tôi có hai học viên năm sáu ở đó với chúng tôi, vì vậy Ceres nhìn sang phía họ. Họ là một nam và một nữ tiên bối.

"Hmm... Bây giờ tôi nghĩ lại... Tôi nghĩ cô ấy đã cố gắng không nói quá nhiều về đoàn trưởng."

Đó là những lời của nam đàn anh.

"Tôi chắc chắn cô ấy sợ ông ấy. Mỗi khi chủ đề đó được nhắc đến... Tôi nên gọi nó là gì nhỉ? Bầu không khí xung quanh cô ấy trở nên u ám. Tôi đã thấy điều đó khá nhiều lần. Cô ấy dường như run rẩy một chút."

Nữ đàn chị dường như biết cô ấy rõ hơn một chút. Mọi người đều biết rằng Olivia sợ cha dượng của mình, Riverrier Lanze. Tôi nhìn Ceres.

"Nếu cô đến thăm cô ấy như thế này... Tôi không nghĩ cô ấy sẽ có thể trả lời đúng mực—bất kể cô hỏi gì, cô không nghĩ vậy sao?"

"À... Nhưng nếu tôi yêu cầu được ở riêng với cô ấy... Liệu cô ấy có thể kể chi tiết không?"

Không, đoàn trưởng sẽ không cho phép điều đó.

"Điều này có thể đúng hoặc không. Nhưng không phải sẽ tốt hơn nếu chuẩn bị cho mọi tình huống sao?"

Có vẻ như họ sẽ không coi thường tôi chỉ vì là một đàn em nhỏ không biết gì. Thật tốt khi tất cả họ đều có những tính cách tốt đẹp như vậy. Nếu có một người trong số họ có chút tự cao tự đại, họ đã hét lên bảo tôi ngậm mồm lại rồi. Ceres không cần phải làm vậy, nhưng cô đã đồng ý với ý kiến của tôi...

"Phải, luôn có khả năng chúng ta sẽ không thể có một cuộc trò chuyện tốt. Tuy nhiên, làm sao chúng ta có thể chuẩn bị cho điều đó?"

Có một cách để lắng nghe những gì Olivia, người bị buộc im lặng bởi nỗi sợ hãi hoặc bởi một phép thuật, thực sự muốn nói.

"Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu cô đưa thêm một người nữa đi cùng."

Cô không nên đi một mình mà thay vào đó nên đưa thêm một người nữa đi cùng.

"Một người nữa... Reinhardt, cậu có muốn đi với tôi không?"

Hầu hết biểu cảm của họ dường như đang hỏi tôi một điều gì đó như: "Xin lỗi, nhưng cậu định làm gì ở đó?"

"Không, không phải tôi."

Tôi muốn cô đưa người khác đi cùng, không phải tôi.

"Aaa!" B-4 Ashir, người đang ngồi im lặng hoàn toàn, đột nhiên thốt lên.

"Có một học viên tên là Ibia trong số những học viên năm nhất của Lớp B."

Số B-7, Ibia.

Cô ta không phải là một nhân vật có nhiều hành động, nhưng cô ta cần thiết hơn bất kỳ ai khác trong tình huống đó.

"Tại sao cậu nghĩ tôi cần đưa cô ta đi cùng, Reinhardt?"

"Cô ta có khả năng thần giao cách cảm."

Mọi người đều ngạc nhiên trước lời nói của tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading